

Carta al sobiranista indecís

Si ets una persona que ja has decidit fermament el que votaràs el proper dia 1 de novembre, aquesta carta probablement et servirà de poc, perquè no l'he escrita pensant en tu. L'adreço més aviat a totes aquelles persones que ara fa tres anys van decidir votar ERC com a resposta, sobretot, a la política de pactes de CiU i que avui se senten d'una banda decebuts dels resultats de la seva aposta estratègica i de l'altra no han decidit encara què fer amb el seu vot, en el cas que decideixin anar a votar. És una carta pensada i escrita per ser llegida i reflexionada al marge del soroll que estem generant tots els partits, candidats i mitjans. Segurament és un soroll de vegades eixordador i ens impedeix una reflexió més asserenada i racional. Té per objectiu posar sobre la taula un assumpte molt delicat i trencadís, que en qualsevol cas romandrà fràgil i incert per una temporada fins que no ens disposem, de debò i si hi estem tots d'acord, a apedaçar els llençols estripats de la família sobiranista.

Un alt dirigent d'ERC es preguntava fa uns dies, de forma retòrica, si era possible un pacte entre CiU i ERC. Dedueixo que és una consigna de partit perquè la interrogació l'estan formulant diversos amics i simpatitzants del partit republicà, amb la clara intenció d'intentar col·locar la pilota en la teulada de CiU i no pas en la seva. Ens vénen a dir que no serà possible per culpa de CiU.

Segur que molta gent, sobretot a les comarques gironines, també se la fa. És més, diria que ja se la feien ara fa tres anys quan van anar a votar i quan van viure aquella nit en què, per uns instants, va semblar que la màgia funcionava.

També és una pregunta que jo em vaig fer el novembre del 2003 veient que els resultats de les eleccions ens permetien a tots pensar que l'entesa no només era possible sinó que era allò que els electors d'un i altre partit estàvem demanant.

En aquella ocasió, la resposta que va donar CiU a la pregunta que ara ens tornen a formular la gent d'ERC la sap tothom i no cal discutir-la: i tant que era possible un pacte nacional! Per això es van fer negociacions i propostes concretes, que CiU acceptava. Per això es va oferir un pacte molt més ambiciós que el del Tinell, per això CiU va anar fins al final i va posar tot el que hi podia posar, i més, per fer possible que Catalunya tingués un pacte nacional. La història és aquesta, no cap altra. La història honesta diu això, encara que alguns vulguin ara arreglar la seva biografia fent veure que certes coses no van succeir.

De la mateixa manera que tothom sap quina fou la resposta de CiU, també tothom coneix perfectament la resposta que va donar ERC a la mateixa pregunta que avui ens tornen a plantejar. Per a ERC, el pacte nacional no era possible. No era desitjable. No era "estratègic" i per tant no calia fer-lo. I no el van fer, perquè així ho va decidir ERC, no pas CiU.

Si Catalunya no ha tingut un pacte nacional en aquests darrers tres anys és perquè ERC hi va dir obertament que no, quan CiU ja hi havia dit que sí.

Per tant, la pregunta que avui ens hem de fer no l'hem pas d'adreçar principalment a CiU. La pregunta l'hem d'adreçar directament a ERC i demanar-los si mantenen la resposta negativa a un pacte nacional que ens van donar ara fa tres anys o si han canviat

d'opinió. Si ERC manté la clau per a la formació de govern seria de gran ajuda conèixer si ratifiquen la posició de negar-se a un pacte nacional amb CiU, sense subterfugis ni enganys. Fa tres anys vam aprendre la lliçó i avui ja no n'hi ha prou de paraules d'amor senzilles i tendres per creure'ns la voluntat de pacte: caldrà que trenquin els acords previs amb el PSC i diguin el que la ciutadania, de tots els colors, entén que seria el correcte: si Artur Mas guanya amb claredat (en vots i en escons) hauria de ser el president del país. És clar que tots els pactes són legítims, però la salut democràtica, l'autoestima del país i la convivència exigeixen una presidència forta, que lideri i que sigui capaç de congregar al seu entorn una majoria política natural.

Vull convidar a la reflexió els gironins sobiranistes que encara no han pres una decisió sobre el vot del dia de Tot Sants. Avui tenim un escenari nou. Ara és el PSOE el que ocupa l'espai central de la política espanyola, no el PP com aleshores, i és el PSC el que governa totes les institucions de Catalunya. No estan orfes de poder, que diguem. El paisatge ha canviat tant en relació al 2003 que no hi ha punt de comparació. CiU ha pagat els seus pactes amb el PP, perquè s'ha demostrat que, en relació amb Catalunya, tot el PP és un gran error. La confiança de CiU en la bondat de l'acord amb el PP només és comparable a la presumpta ingenuïtat d'ERC pensant que pactant amb el PSC aconseguirien conduir-lo a posicions catalanistes... Afegim-hi el fet que CiU ha emprès una modernització de la seva política, amb un gir social que l'homologa als corrents europeus que propugnen tant la nova esquerra no dogmàtica, la que va més enllà dels clixés del segle passat, com el nou socialcristianisme; que ha incorporat gent nova i dóna una oportunitat a un grup de gent jove i que s'estrenaran com a parlamentaris en defensa de les comarques gironines.

Tenim un paisatge totalment canviat.

Els dubtes dels indecisos d'avui que el 2003 van fer confiança a ERC crec que són dos. El primer, no anar a votar o votar en blanc. El segon, triar entre votar CiU o tornar a votar ERC. No em vull entretenir a discutir la decisió d'abstenir-se en unes eleccions crucials per al país. Vull aturar-me en aquest dilema nou, en les raons que el provoquen, perquè és en elles que l'elector hi pot trobar la resposta al sentit del seu vot futur.

Si avui dubta de votar ERC és perquè no té clara la seva aposta estratègica futura; perquè tem que el seu vot serveixi per investir president José Montilla i obrir més encara les portes del país a l'espanyolització incipient que ja ha començat el PSC-PSOE des del govern del país. Tem que el procés iniciat de desnacionalització de la CCRTV sigui irreversible, que l'afebliment de la cultura catalana i la seva dilució en un magma de pretès multiculturalisme on l'única cultura que no hi entra és la catalana ens ensorri com a país, que la projecció internacional de Catalunya es faci en clau regional i sense la més mínima pretensió nacional. Tem que el seu vot serveixi per no projectar la literatura catalana a Frankfurt, o fer-la passar per un adreçador inacceptable. Tem que el país estigui en mans de gent que a Madrid ha interferit en els assumptes del govern català, fins i tot estan a l'oposició. Gent que posa i treu consellers en cap, que domestica el radicalisme sobiranista a canvi d'algunes carícies madrilenyes, algunes deferències protocol·làries i mitja dotzena de conselleries (que a l'hora de la veritat acaben fent la mateixa feina que faria una conselleria socialista, com es demostra en els anys que ERC fa que governa a l'Ajuntament de Barcelona i a la Diputació de Barcelona. Ningú no diria que hi ha independentistes manant a la capital del país des de fa una dotzena d'anys).

El dubte és comprensible, atès el precedent de fa tres anys. Catalunya se la juga; la tria d'aquesta vegada no és la d'una estació més amunt o més avall del mateix recorregut, sinó que és la d'un recorregut diferent. Tan legítim com l'altre, però ara ja és una altra cosa.

És la tria entre “fer nació” o “fer regió federal”. Entenc que en la forma de fer nació tinguem grans discrepàncies, però amb el cor a la mà sabem que en tenim menys de les que fem veure. En canvi, fer una regió federal no ha entrat mai en els meus esquemes. I crec que a molta de la gent que va votar ERC ara fa tres anys tampoc. En conec molts que el seu desig principal és el d'una Catalunya lliure, no el d'una Catalunya federada amb la república socialista espanyola.

La política i el sobiranisme no són cap religió ni cap fe. No s'han de basar, per tant, en dogmes indiscutibles. Per això podem donar un sentit al nostre vot adequat al que demanen els temps que ens toca viure en cada ocasió. Potser fa tres anys les coses havien d'anar de la manera com van anar; no hi ha res escrit i per tant l'acció política és viva i és filla de les circumstàncies de cada moment. Avui, aquestes circumstàncies han canviat objectivament i necessitem una decisió valenta davant l'ocasió i l'oportunitat que tenim el dia 1 de novembre. Per a aquelles persones sobiranistes que no ens han votat mai, votar CiU és un acte de valentia i de patriotisme.

Si CiU obté un bon resultat, el govern serà d'obediència estrictament catalana. És el que li convindrà al país. Seria una gran decepció que els integrants del tripartit se servissin de l'aritmètica per passar pel damunt de l'esperit dels votants. L'experiència ens diu que quan això passa, els resultats són nefastos.

No pretenc cap altra cosa que fer reflexionar davant del dubte. Aportar elements, al meu entendre fonamentals, a l'hora de conformar una opinió de vot. Sé que a alguns els podem agradar més que a d'altres, per això dic que la política no ha de ser cap religió (als déus no se'ls critica i se'ls presumeix infal·libles. Als partits, afortunadament, se'ns critica i cometem errors). Nosaltres fem de Catalunya la prioritat i la raó de ser. Nosaltres som catalans i fem frontera amb tot el món com a catalans. Jo no tinc cap altra bandera nacional que la catalana, jo no tinc cap altre himne nacional que el català, jo no vull cap altra selecció nacional que la catalana. Jo no vull renunciar ni ocultar la meua catalanitat si vull participar de la globalització i si em vull internacionalitzar.

Tan de bo els resultats del 1 de novembre ens permetin superar l'atzucac nacional en què ens trobem i representin el primer pas cap a la reconstrucció dels espais d'entesa que havien existit en la família sobiranista.

També depèn de tu, amic sobiranista indecís.

Carles Puigdemont i Casamajó

Candidat al Parlament de Catalunya per CiU a la circumscripció de Girona.